

[Ministeren for offentlige Arbejder.]
ogsaa kan bruges ved andre Færgeoverfarter og Ruteforbindelser samt for den almindelige Skibsfart og til Brydning af Havnene, ikke mindst i den Tid, hvor Isen trækker til, hvor jo en kraftigere Isbryder kan gøre adskilligt for at holde samtlige Havne aabne i længere Tid, end Tilfældet er nu med den Mangel paa Isbrydermateriel, som maa erkendes at være til Stede for en Vinter som i Aar og vel ogsaa for Vintre, hvor Kulden er noget mindre streng.

Jeg vil stadig hævde, at denne Vinter er saa enestaaende, at vi ikke med de Erfaringer, vi har fra den Tid, i hvilken vi har kendt Skibstrafik af den Art, vi har nu, Færgetransport, har kunnet paaregne, at der skulde indtræde saa vanskelige Forhold, som der faktisk er indtraadt i Aar. Men jeg for mit Vedkommende vil altsaa, som jeg har omtalt her, medvirke til at søge Foranstaltninger truffet til fremtidig at undgaa en saadan Katastrofe som Standsningen af Bælt-Overfarten i Aar.

Forespørgeren (Holger Larsen): I det store og hele er jeg ikke utilfreds med Ministerens Svar, navnlig naar Ministeren peger paa, hvad der skal ske i Fremtiden; men jeg er naturligvis ikke ganske enig med Ministeren i Enkeltheder.

Jeg forstaar Situationen saaledes, at den højtærede Trafikminister og den højtærede Handelsminister har kæmpet med hinanden, og den højtærede Handelsminister har sejret, idet Trafikvanskelighederne er overvundet for Trafik med store Skibsladninger — ved „Sampo“s Hjælp her i Sundet og ved Hjælp af de Isbrydere, der er nævnt. Dette er til Handelens Fordel. Men hvor det drejer sig om Forbindelsen over Bælterne, om Trafik med Stykladninger, det vil sige mindre Forsendelser af Gods, og om Befolkningens Overførelse, der har den højtærede Trafikminister lidt et Nederlag.

Jeg er ikke saa stærkt tilbøjelig til at mene, at Skylden er den højtærede Trafikministers som saadan, jeg er mere tilbøjelig til at mene, at det skyldes Tornerosesøvnen hos Statsbanerne. Nu hørte jeg jo nok, at Ministeren tog dette kære Væsen i Forsvar, hvad Ministeren naturligvis ogsaa bør i denne Sal: saa stærkt et Forsvar som muligt, og saa et tilstrækkelig stærkt Ryk i Øret, naar denne Debat er ovre, saaledes at dette „Væsen“ forstaar, at det er nu alligevel til for Publikums Skyld.

Man kan ikke komme bort fra, at det i høj Grad er dette Væsen, der har svigtet.

Jeg beder om ikke at faa dette forstaaet saadan, at jeg er Modstander af Statsbanevæsenet, tværtimod, jeg er en meget stærk Tilhænger af det, og derfor ønsker jeg det udviklet saa stærkt, at man ikke kan rejse Kritik derimod. Hvis en Rutebil eller en Privatbane holder op med at køre, saa rettes der kun en svag Kritik i den Anledning, ja, der er maaske ikke en Gang et Menneske, der siger noget til, at en Rutebil holder op med at køre; men hvis Statsbanerne ikke kan køre, rejser der sig en stærk Kritik, og dette finder jeg er fuldkommen berettiget, fordi Statsbanerne maa være saadan indrettede, at der ikke kan rejses nogen Kritik imod dem. Og det synes jeg ikke har været Tilfældet.

Jeg har ikke kritiseret det Materiale, vi har. Paa det Omraade er vi maaske alle sammen større eller mindre Syndere, selv om jeg ikke kan erkende Ministerens Fortolkning, gaaende ud paa, at ogsaa vi, om jeg saa maa sige, enligstillede Folketingsmænd skulde tage Initiativet til Forbedring af Statsbanernes Ismateriel, thi det maa naturligvis alle Dage være Statsbanerne eller Ministeren, der tager Initiativet hertil; men naturligvis har vi alle vor Del af Skylden for, at vi ikke havde bedre Materiale.

Men det er heller ikke saa meget det, det drejer sig om; det, der ligger bag min Forespørgsel, er, som Ministeren ogsaa meget rigtigt har opfattet det, Fremtiden, og det glæder mig, at Ministeren dog synes at opfatte Store Bælts-Ruten som saa væsentlig en Del af vor Trafik, at den absolut maa holdes aaben, selv om det koster en ny Isbryder. Men naar der er kommet en ny Isbryder paa Store Bælts-Ruten, kan jeg ikke indse, at den kan flyttes andre Steder hen til Isbrydertjeneste; jeg tror, den maa blive i Store Bælt, og saa maa Skibene sejle i Konvoj, saaledes at man kan være sikker paa, at de og de Vogne kommer over — saa vil Kalamiteten holde op. Men det er et Fremtidsspørgsmaal, som jeg ganske roligt skal lade ligge.

Den højtærede Minister udtalte, at han vilde medvirke til, at bestemte Skavanker ikke gentog sig. Det glæder mig, thi saa er vi inde paa den rette Vej — og denne Glæde vil gaa videre til Statsbanernes højere Embedsmænd. Jeg synes allerede, jeg har mærket, at man er ved at vaagne op. Jeg tænker paa en Meddelelse forleden Dag i et Blad om, at nu var „Lillebjørn“s Ror gaaet i Stykker, det skulde føres med Toget til København og repareres, og for dette Tog maatte alt vige ligesom for Brand-